

Журналистътъ се поколеба и изеднажъ протегна ръка.

— Хо, хо, извика Здравевъ, гледай ти, хубава среща. Къде си билъ, при зетя ли? Какъ е той? Не се вижда.

Той говорѣше високо и като на близъкъ съ предимството на високопоставенъ. Журналистътъ знаеше точно съ кого приказва: за него Здравевъ бѣше единъ политически играчъ, който, следъ като избѣгалъ презъ нощта, когато е трѣбвало да изложи живота си, сега използва връзките си съ заговорниците, приписва си заслуги и безогледно се натрапва въ първите редове. Но въ него имаше нѣщо, което караше хората да си спестяватъ чувствата, почти да му се усмихватъ и безъ колебание да му даватъ пжтъ. Точно това почувствува и Славъ. Отначало му се искаше да ужили дебелака, ала неочаквано му се усмихна, после му дойде идея.

— Знаете ли, каза той, добре е да ме поканите горе у васъ. Имамъ да ви направя предложение.

Здравевъ отпусна тежката си ръка на рамото му:

— Надушвашъ ти къде зимуватъ рацитѣ.

Журналистътъ изглеждаше съвсемъ малъкъ предъ тоя дебелъ и едъръ човѣкъ. По никакъвъ начинъ не му се искаше да се продаде евтино, но Здравевъ го просто увличаше. Двамата влѣзоха въ кжщата.